

En Historie om en Drengs Villie.

Af L. Budde.

(Fortset.)

„Saa jagte, arrede Frue, sagte!“ advarede den yngre igen. „Der er ingen Ting i Vejen med Drengen, ikke det aller mindste. Han ventte et lille Stykke her uden for Vægen hos en anden god Ven, og der er han lige saa sikker som hos mig selv, det er ganske det samme. Det er en skammelig Behandling, han har faaet af denne Falf, og derfor var han nødt til at løbe bort fra ham. Gode han ikke truffet paa min skammerat og mig, saa kunde det have blevet galt nok, men vi skulde nu akkurat en lille Tur den samme Vej, og vi har hjulpet ham til Hætte og lagt ud for ham og sørget for ham hele Tiden, saa han har saamænd ingen Rød Lidt. Men nu ventte han uden for Vægen og tør ikke engang gaa hjem, førend jeg har lagt et godt Ord ind for ham, for jeg skal sige Dem, min arrede Frue, han har nu faaet saadan en Fortrolighed til os to paa Vejen, og det er jo saa naturligt!“

„Min stakkels, stakkels Kristian!“ led Moders klægende Stemme. „Hvad skal jeg gribe til?“

„Saa skal lige paa Drengens Hætte en Bog!“ svarede den yngre Mand tjenstfærdig. „Da jeg skal sige Skuffen saa usje Vested, at han aldrig kan tage fejl. Det er fedelt nok, at jeg ikke kan føre med selv, og det vil jo være et Svar for Kristian, men jeg har lige netop en Gæstgæst, som jeg ikke kan opfatte, og Gæstgæsten maa man passe — det er jo den, man skal lede af!“

I sin Rød vilde Moder uden tvivl og Betænksomhed have samtykket i ethvert som helst Forslag og var den gode Mand af ganske Hjerte taknemmelig for hans Tjenstvillighed. Og det var ikke mange Døgn senere, at Bogen holdt for Døren, Moder sad i den, fuld af spændt og angielig Forventning, og den yngre havde trængt endnu engang med den samvittighedsfuldeste Røst til at give Skuffen sine Anvisninger. Gode de alle faaedes, hver paa sin Maade, været fuldt optagne, saa vilde de maasse, hvad de nu ikke gjorde, have lagt Mærke til en Mand, der imidlertid stod paa den modfattede Side af Gaden og aabenbart iagttog dem med den mest levende Interesse. Selve efter at Bogen var rullet bort, og Moder forsvundet, fulgte hans Die opmærksomt den yngre Mand, men heller ikke nu mærkede han det, thi han maatte i Lov med sin Gæstgæst, den, man fremfor alt maa passe. Et Øjeblik forsvandt han i en Rælder og kom straks efter tilbage i Selskab med den gamle, og det var jo paa den ellers irriterende Vægen og Samtaler, at de havde i Sindet at tage fat for Alvor straks. Men Manden paa den anden Side af Gaden tabte dem ikke af Synet.

Ide bog Begnet havde Kristian imidlertid føvet trogt og roligt, uden en Bevægelse og næsten uden et Mandbrat. Men alt som Taagen faldt, og Græsset omkring ham blev vaadt af Regnen, gik der en Ønsken igennem ham, og han vendte sig, den ene Gang uregelmæssigt end den anden. Endelig rejste han sig op, gned sine Læber og søgte langsomt og bevarligt at vende tilbage til Virkeligheden. Sægende saa han sig omkring til alle Sider efter sine Besøgere, men de var intet Sted at se. Han prøvede paa at falde, især ganske faste og siden højere og ubelagere, men der kom intet Svar — han var aabenbart alene og overladt til sig selv. Hans første Fornemmelse derved var en Følelse af Vækkelse og Vækkelse, men den næste var Engstelse og Vækkelse. Han tænkte paa Moder, men jo mere han tænkte paa hende, desto mere trængte blev det ham om Hjertet, og nu, da han var saa nær ved det Maal, han saa ihærdigt havde stræbt og længtes efter, nu søgte han næsten Lygt til at løbe bort igen, langt bort derfra. Alt, hvad han havde tænkt sig, at han vilde sige, syntes ham nu saa tomt og taabeligt, at han forstod ikke, hvorledes han skulde træde frem for hende, og endnu mindre, hvortil han skulde gaa et Ord at sige til hende. Han julte en Bevægelse baade over sig selv og hende, som han aldrig før havde følt, og dog længtes han saa inderligt efter hende. Og gængse af Forsigtighed og Forsammenhed rejste han sig op og begyndte at vandre fremad igen mod Vægen, der saa foran ham med Stønen, som saa godt kendte, halvt af Lys og halvt af Taage, hvilende over sig som Stenbemærke. Et Øjeblik standede han og tænkte paa, om han ikke skulde vende tilbage igen, og i det næste øjeblik han, at han maatte fremad — der var ikke andet for ham at gøre.

En Stund havde han gaaet saaledes, vankelmødt og ulovlig, stirrende ned mod Jorden, da hørte han pludselig Lyden af en Hullen paa Vejen foran sig. Han saa op, og et Stykke længere fremme holdt der en Bog. Men ganske tæt ved ham sad paa Kantens af Græsten en Stakkels, og i samme Øjeblik kendte han den igen. Hvordan den var kommen der, fattede han ikke og tænkte ikke paa.

„Moder!“ faldte han sagte og nælende. Moder havde skjult sit Ansigt i Hænderne, men næppe naede den sagte Lyd af hans Stemme hendes Ører, før hun støj op og uddød næsten i et Skrig: „Kristian! Saa være Gud nu lovet og takket!“

I det næste Øjeblik stod hun foran ham og stirrede med taarefulde Øjne paa hans medtagne Stakkel og sønderrevne Klæder.

„Kristian! Kristian! Hvor kunde du næppe at komme saadan hjem til Moder?“ spurgte hun med bevægende Røst. Da Kristian fandte sit Hoved og trøb sammen foran hende som en sønderknust og overvunden lille Sønder.

„Om Forladelse, Moder!“ stammede han sagte og ydmygt, og det var første Gang i mange Aar, han havde hørt det Ord af sit Værns Mund. Det tog Magten fra hende, saa hun var nær ved at synke, det var hende selv, der var Sønderen, og hun hørte sig ned, tog ham i sine Arme og græd bitterlig over ham, saaledes som han havde drømt om, da han var langt borte fra hende. Da Kristian græd med af ganske Hjerte.

Da de havde grædt sig mætte, førte hun ham stille hen til Vægen, og mens de førte, fortalte hun ham, at der var kommen en Mand og havde fortalt hende, hvor han var, og at en god Ven af ham ventede hos Kristian saa længe. Men da de var kommen dertil, havde hun hørten funket hinde Manden eller Kristian. I Sorg og Angst havde hun ledt og ledt efter ham, indtil hun forsvundet havde sig sig ned og givet sig til at græde. Hun var saa borte, at der var noget flent ved Manden, men Kristian trøstede hende med, at den ene af dem ganske rigtig var blevet hos ham, men at han havde, so-

vet saa længe, at Manden vel jagtens var blevet fed af at vente. De havde hjulpet ham paa hele Vejen og slet ingen Fortræd gjort ham, og de ventede maasse allerede paa dem hjemme. Og saaledes beroliget slap Moder dem igen af Tanken.

Et Stykke fra Østet lod hun Bogen holde for saa stille og ubemærket som muligt at føre Kristian ind i Hjemmet. I Gangen kom Kontoristen hende imidlertid i Møde og fortalte noget betænkelig, at straks efter, at hun var færdig, var der kommen et Bud fra hans Kontor, som saa helt i den anden Ende af Vægen, og havde kaldt ham dertil i Anledning af en vigtig Sag, som pludselig var kommen for. Men paa Kontoret havde de straks sagt, at det maatte være en Festdagelse. Ingen havde der sendt Bud efter ham, og da han var kommen tilbage, havde Gangøren faaet aaben, som han var overbevist om, at han omhyggelig havde lukket den, da han gik. Moder stod imidlertid utaalmodig og angielig og dækkede for Kristian, næsten som om det var en forbyrdet Skrig, hun førte med sig, og da Kontoristen erklærede, at han havde undersøgt alting i Gangen, men ikke fundet noget, mente hun, at det ikke havde noget at betynde og skænkede sig roligt ind. Dagsaa Dagligstuedøren viste sig underligt nok at staa aaben, men den havde hun jo saa let have glemt at lukke, da hun tog bort i Angst og Forvirring. Der var ikke en Tanke for disse Smaa Ting tilbage i hendes Sind, da Kristian omfirdig sad i Sofaen i Dagligstuen, hvorende, som om han ikke havde været i mange Dage, og Moder havde lige over for ham, støttende Hovedet i begge sine Hænder og seende baade færligt og bedrøvet paa ham.

„Har Falf været irettes mod dig, Kristian?“ spurgte hun sagte, da han endelig syntes at være færdig. Kristian betænkte sig et lille Øjeblik, men saa rødvædede han og svarede:

„Nej, men jeg længtes efter dig, saa jeg kunde ikke holde det ud længere!“

„Hvad lovede dig jo, at du skulde gaa din Villie, naar du forlangte den. Har du da ikke faaet den, min Dreng?“ spurgte Moder igen.

„Jo, jeg har!“ svarede Kristian høfligt. Men jeg erder mig slet ikke mere om at gaa min Villie. Jeg vil ikke have den. Jeg vil kun blive hos dig!“

Moder hørte det og greb ham med et bønligt Ansigt Moders Hænder og traf dem til sig over Hovedet. Moder saa paa ham med en saare vis og vankelmødt Mine og svarede kældende:

„Saa, ja, lille Kristian! Jeg vil saa gerne, naar det blot kan gaa an, det ved du jo nok. Men hvad vil du, Kristian? Er du saa borte for at komme tilbage til ham, dit stakkels Sind?“

Endnu engang betænkte Kristian sig lidt, men Sandheden fik Magten igen, og han svarede røst:

„Nej, jeg er ikke, for han har aldrig gjort mig noget, men jeg vil blive hos dig. Det er hans egen Skuld, for det var ham selv, der altid talte om dig og altid vil mig til at tænke paa dig!“

Moder saa ud, som om hun ikke tog Falf denne Svar saa herdes ilde op endda, og Taarerne faldte igen hendes Øjne, idet hun vedblev:

„Men saa var det heller ikke kønt af dig at løbe bort fra ham. Kan du ikke nok fortælle det? Fortæl mig nu, hvordan det altsammen er gaaet til!“

Da Kristian begyndte at fortælle, og Moder lyttede til med bændende Hjerte, og levede det altsammen om igen. Det gik i hende, da hun hørte om, hvordan en barist Mand havde truffet ham frem af Søstakken, mens Manden med Kniven havde staaet ved Siden af, og hun traf Vejret lettere igen, da Faren var overfaldet, og hun sad fæst ved deres Side. Der gik en blussende Udveksling over hendes Ansigt, da han fortalte om, hvordan de var gaaet fra Sted til Sted og havde sigtet baade om Mad og Penge, og dog rædt det hende til Taarer at høre, hvor god den venlige Stone havde været imod ham. Og hendes Hjerte juledes af Medlidenhed og Æmhed over den lange vinkelude Gang ved Nat og Dag. Men først da Kristian var færdig, gik Tanken om de to Mænd, der havde sørt ham hjem, og for hende igen. De havde jo dog været gode imod ham paa deres Maade, syntes hun, og der var heller lidt Anger over, at hun saa rent havde glemt dem, og lidt Forundring i hendes Sind, da hun udbød:

„Men, min Gud, hvor er da Mandene blevet af?“ „Saa, hvor var de blevet af? Kristian kunde heller ikke fortælle det, men efter at han havde tænkt sig lidt om, svarede han:

„Det kan gerne være, at de staar nede paa Gaden endnu og ventte paa, at vi skal lukke dem ind. For de talte saa meget om, at de tænkte, du skulde give dem noget, fordi de havde hjulpet mig, og det lovede jeg dem ogsaa.“

Det kunde jo være muligt, mente Moder, villig nok til at indrømme, skænkede sig ned ad Trappen, aabnede Gadedøren og saa sig omkring. Men der var ingen at se. En Stund blev hun staaende for at lytte, men alting var stille i den frembrændende Nat. Vaade væne og simple kom gaaende og forsvandt, men ingen af dem lignede Kristians Besøgtter. Hvorfor det nu end kunde komme, blev hun lidt urolig i Sindet igen, og med en halv bange Anelse i sit Hjerte vendte hun tilbage, men da hun igen kom ind i Dagligstuen, var Kristian funket tilbage i Sofaen og sov trogt. Og ved dette Øjn øjeblik alle de andre Befrunder, der havde joldt hende.

Sun hørte sig ned over sin Dreng og betragtede færligt hans Træk, der i Sønen syntes hende bløde og gode. Midt i hendes Sorg var der en lille Glæde over, at hun nu frit kunde give sin moderlige Æmhed Luft, thi det havde hun længe været inde i. Sigtet fik den uredte Gaar bort fra hans Ansigt, glattede det med kærlig Haand og klappede ham paa Kinden. Saa hørte hun sig endnu lidt dybere ned over ham, husefede ham paa Vanden og lod sin Røst hvile der, mens hendes Taarer faldt som Dug derpaa, og en lille Vøn itea op fra hendes Sjæl, at Gud vilde lede hendes Værns Vej med den Viddom og Kraft, som hun nødvendig forstod, at hun selv havde for lidt af. Og den Vøn blev der vistnok sagt ja til et Sted oven over, thi underlig smukt og let rejste hun sig fra den. Hun nævnedde ikke at vække ham, lagde hun en Bude forsigtigt under hans Hoved, dækkede ham omhyggeligt til og littede sig saa lodst, som hun kunde, ind i sit Sovekammer.

Da saa havde Kristian da endelig engang faaet sin Villie ganske, som han ønskede den. Han sov i sin Moders Stue, og al dens venlige Øgge og al dens kærlighedsfulde Omsorg holdt Vagt over ham. Meje og

Bejser havde det søjlet ham, men desto jødere kunde han nu ogsaa høre paa Sejren, han havde vundet.

Men da han om Morgenen vaagnede igen, sad Moder ved hans Side og græd saa højt og stærkt, at det var hendes Graad, der havde vækket ham. Kristian for i Bejret og stirrede søvndruffen paa hende, halv argerlig over, at Sejren nu allerede skulde forbitres ham ved fedelige Taarer og Bebrødelser, som han kendte baade ud og ind. Men Moder tog hans Hoved mellem sine Hænder, trykkede det kærligt mod sit Brøst og hulkede:

„Mit stakkels, fattige Barn! Nu maa du gaa ud i den vide Verden som den vilde Fugl, der hærken har Skjul eller Nede. Og din Moder er selv en hjælpeløs Stakkels, der hærken ved Naad for dig eller sig selv!“

„Hvad er der i Vejen, Moder?“ spurgte Kristian ganske forsættelst.

„De har taget mit Efrin, Barn! Og alt, hvad vi ejede, var dert!“ hulkede Moder igen. „Jeg havde lige nylig købt Papirer for det altsammen, og Papirerne saa i Skrinet!“

„Hvor du ikke flere Penge tilbage, Moder?“ spurgte Kristian med bevædet Stemme.

„Nej, Barn, ikke en Skilling!“ svarede Moder fortvilet. „Du har ikke mere noget hjem. Jeg maa slutte herfra til et eller andet Kvistammer og følge den Smule, jeg har, men hvor langt vil det forlænge? O Gud, jeg søger ikke for min Skuld, men for din, mit arme, hjælpeløse Barn! Hvad skal der blive af dig?“

„Men hvem —“, stammede Kristian forvirret, „hvem har da taget det?“

„Jagen andre kan have gjort det end de fleste Mand, der var med dig, Kristian!“ svarede Moder. „Jeg har spurgt Kontoristen om, hvem der kaldte ham bort, og det kan ikke have været nogen anden end den samme Mand, der var hos mig. De har lovet os begge to ud og taget Skrinet, mens ikke et Menneke var hjemme. Men hvordan de vidste saa god Vested, begriber jeg ikke!“

„Der er en udenfor, som vil tale med Dem!“ meldte i det samme den lille Væge, der gik Moder til Haande, og stak Hovedet ind ad Døren.

„O Gud, jeg er saa fortumlet i mit Hoved, at jeg hærken ved ud eller ind!“ flagede Moder. „Ved ham om at komme igen en anden Gang, jeg kan ikke!“

„Men han siger, at han maa tale med Dem straks, og at det er ganske nødvendigt!“ indvendte Vægen.

„O Gud, min Gud!“ hulkede Moder, der ikke havde sin Styrke i at gøre Modstand, trængte sine Øjne, udløttede Sporene af sin Sorg saa godt, hun i en Svæt var i Stand til, og gik.

Men Kristian blev tilbage, raadvild og fortvilet. Det var forbi med hans Villie, for nu var der nogen, der var løbet bort med den — den var gaaet med Skrinet.

IV

Hvorledes Kristian anstiftede sig en ny Villie og sig den.

Han sad og saa ud for sig med store, stirrende Øjne, mens hans Tanke løb vildfarende rundt fra det ene til det andet. Og Moder blev meget længe borte, saa den sig god Tid til at løbe rundt. Først tænkte han med Forundring paa, hvem der dog kunde have fortalt de fleste Mand om Skrinet og givet dem Anvisning paa det. Saa begyndte en dunkel Erindring at stige op i hans Sukommelse om, at han havde fiddet hos dem ved Søstakken, og de havde spurgt ham omhyggeligt ud, og han havde givet dem Forklaring over, hvor godt og sikkert Moders Penge var gænte. Og i det samme slog det ham med Forjædelse, at det var ham selv, der havde sørt dem ind, ham selv, der havde lagt Skrinet i deres Hænder og sendt dem bort med det, langt ud i det store Blaa, hvorfor det aldrig mere kunde faaes tilbage. Det var hans egen Villie, der havde gjort det, og det var alt, hvad der var kommet ud af, at han havde faaet den.

Han led sine Øjne vandre i Stuen fra den ene til den anden af de Ting, han saa tidt havde drømt om, da han var borte fra dem, og han begyndte at forstaa, at just, som han mente at have sat sin Villie igen, og strakt sin Haand ud efter dem, havde han tabt dem for bestandig. Det hjem, han havde lært at elske i det hjærne, det havde han selv ødelagt, idet han selv-raadig og beqærlig gred efter det. Og Moder, som han nu var kommen til at holde af og havde saa fast besluttet aldrig mere at volds nogen Sorg, hun skulde nu fiddes paa et tomt og uselt Tagkammer og maasse lide baade Sult og Rød, og det var atter for hans Villies Skuld, som han havde faaet.

Store Taarer trængte sig frem og littede sig langsomt ned over hans Kinder og blandede hans Øjne, saa det var, som Stuen og Møblerne og hele hans hjem allerede begyndte at blive borte for dem. Der greb ham en Sorg, dybere og stærkere end nogen, han havde følt nogen Sinds Jær, og det kom af, at det var første Gang, han sørgede, ikke over sin egen Rød alene, men over den Elendighed, han havde bragt over en, han holdt af. I den Sorg hørte Gud maasse hans Moders Vøn for saa Tæmre siden, men det tænkte Kristian ikke paa. Han syntes, han var saa ulovlig, at han aldrig kunde blive glad mere, og han saut overvundet tilbage, begynde sig Ansigt i Røden og græd, som om han aldrig kunde gaa grædt ud. Hvor længe han havde grædt saaledes, havde han ikke noget Begreb om, da han mærkede, at en Haand blev lagt venligt og beroligende paa hans Hoved.

„Kristian!“ sagde en Stemme, som fik ham til at fare op, for det var ikke Moders, og dog led den mild og trøstende. Det var Falfs Ansigt, der hørte sig ned over ham, og idet han mødte det, gik der et forsættelst Udbrud over hans eget Ansigt, og han skænkede sig at begræde det i Røden igen. Men Falfs Haand blev ved at hvile paa hans Hoved som før, og han sagde med en Stemme, hvori der var en egen rolig Klang, som bakkede Tillid og Vækkelse:

„Kan du huske, at jeg engang har sagt dig, at det er godt at have en Villie, men naar det er en egenfærlig og daarligh og selvraadig Villie, saa straffer den sig selv, og der kan ikke hærkes et Menneke noget Værre end at faa den. Tror du ikke, at du nu har lært, at det er saut, Kristian?“

Kristian hørte sit Ansigt endnu dybere ned og græd kun bitterlig til Svar.

„Du maa hære mig, Kristian!“ led Falfs Stem-

me igen. „Tror du nu, at jeg talte sandt, da jeg sagde dig det?“

„Ja!“ stammede Kristian sagte. „Saa rejst dig nu kun op, og tør dine Øjne!“ blev Falf ved. „For det er kønt, a idu er bedrøvet over, hvad ondt din Villie har gjort, men du maa ikke tro, at du kan gøre det godt igen alene ved at græde. Og ikke sandt, du vil gerne gøre det godt igen?“

„Ja!“ svarede Kristian endnu engang, rejste sig op, trængte sine Øjne og saa paa Falf baade med Forundring og Spænding, for han havde ment, at alt var redningsløst tabt, og at han ikke kunde gøre det alermindste andet end at græde derover.

„Er det nu din Villie, at du vil give din Moder det glade og lykkelige hjem tilbage, som hun har haft og har misjet for din Skuld? Er det din Villie, selv om det skal koste dig Arbejde og Væjser?“ spurgte Falf og saa vist paa ham.

„Ja!“ svarede Kristian for tredje Gang, og denne Gang slog han ikke sit Hje ned for Falfs Blif.

„Saa skal du have din Villie, Kristian!“ sagde Falf fort og bestemt, som han saa tidt havde sagt, og Kristian saa ganske forsættelst ud derved, for han kunde ikke væge sig mod sin gamle Mistanke om, at der lurede noget paa at fange ham i disse Ord. Men Falf tog venligt hans Haand i sin og vedblev:

„Du skal ikke være bange, for denne Gang er det en god Villie, og bag ved den ligger der kun det, som er godt og glædeligt. Men det vil ikke blive let. Du maa følge tilbage med mig og være stiftig og lidig og villig og bændende. Hver Ige skal du saa en Afford, som de andre fattige Drengene somme Tider faar, og Penge, som du tjener derved, skal din Moder have til Glæde og Trøst for alt, hvad hun har lidt for din Skuld. Og til Gengæld lover jeg dig, at du tilfiddt skal give din Moder sit hjem igen. Se dia om, og tank saa paa, at det skal blive endnu meget smukkere og lysere, end det er!“

Kristian saa sig om, og da han havde gjort det, var han rede til at give saa store Løfter, som det skulde være. Men Falf rystede paa Hovedet og sagde:

„Jeg tager ikke imod noget Løfte, Kristian! Det er saa let at love paa Afstand, men jeg har sagt dig, jeg kan ikke lide, at en Dreng giver et Løfte, som han ikke er sikker paa, at han kan holde, og hærken du eller jeg har Met til at være sikker derpaa endnu. Men vi vil hjælpes ad dermed. Du havde engang en Villie, som faldt i din Moders Lomme, men da Mandene løb bort med Skrinet, tog de Moders Lomme med, og saa gik din Villie sammen Vej, kan du jo nok fortælle. Nu har du faaet en ny Villie, den fiddes forelsbig i min Lomme, og vi vil prøve at passe bedre paa den. Men vi maa have en til at hjælpe os dermed. Ved til vor Hærre hver Dag, min Dreng, at han vil hjælpe dig til at bevare din nye Villie, saa vil jeg bede med dig. Her ligger Løjt til dig, tag det nu paa, og følg med mig!“

Kristian faldt benyttet ud, for han havde ikke tænkt sig, at han saa hurtigt skulde betrede sin nye Væne. Han havde nok Lyst til at fange sig derpaa et Par Dage eller tre, og derfor saa han sig nælende og spurgte:

„Hvor er Moder?“

„Moder kan ikke komme nu!“ svarede Falf. „Men du behøver ikke at være bekymret for hendes Skuld. Hun er i god Behold og ved, at du følger med mig, og vil helst have, at du skal gøre det straks. Det er jo din bestemte Villie, at du nu vil hjælpe hende af al din Magt, men det kan du kun, naar du vil tage fat straks og følge med mig. Derfor skal du have din Villie og gaa!“

Det fneb lidt for Kristian, men da han havde betænkt sig et Øjeblik, tog han uden nogen Tvivlending Løjt paa og fulgte røst med. Ibet de gik ned ad Trappen, foresom det ham, at der var nogen, som græd oven over ham, og han vendte sig endnu engang nælende om og littede. Men Falf tog ham ved Haanden og førte ham bort med sig.

Det stod Drengene i Nof og stirrede med spændt og irlige Ansigter ud imod Vejen, da Kristian ved Falfs Side nærmede sig Gaarden igen. Thi det, at en Dreng, der havde spændt og var bleven hugget, størtes tilbage som en flok og slufret Rønge, var en Begivenhed, som slet ikke kunde tænkes at foregaa paa en nogenlunde ordentlig og passende Maade, idet at hele Flokken stundede sammen og vogtede paa hans Indtog. Under en Sværm af høiflode Bemærkninger og polfse Ansigter rullede Bønnen op, og idet Kristian stod af, begyndte en dampet Anisen at brede løs rundt omkring ham, og en dyb Rødme iteg op i hans Kinder. Men Falf laade Haanden paa hans Skulder, førte ham frem foran alle Drengene og sagde:

„Jeg kan fortælle jer, Dreng, at Kristian er kommen i Forlegenhed. Han er nu en fattig Dreng og har ikke længere det hjem, som han engang havde. Men han er kommen tilbage med den Villie, at han vil arbejde af alle sine Kræfter for at hjælpe sin Moder og gøre hende, hvad godt han kan. Vil I tage imod ham som gode Kammerater og hjælpe ham dermed, saa har I ham her!“

„Det vil vi!“ svarede Peter med et Ansigt, hvori af hans naturlige Følelighed et Øjeblik syntes at være helt forsvundet, og hans Ele nærmede sig Kristian med en Mine, som om han var rede til straks i Geriingen at vise, det var hans Hjertes Alvor at tage imod ham som en fuldgod Kammerat. Og førend Kristian havde faaet Tid til at tænke paa nogen som helst Nofhed eller Udveksle, stod han omkring af hele Flokken og havde fuldt op at gøre med at tage mod kammeratslige Belskomsstøffener. Thi disse Drengene kunde ellers nok have deres mangelfulde Begreber og saa tilbage baade i et og andet, men de vidste, hvad det vilde sige at komme i Forlegenhed. Adskillige af dem havde drømt det mere end en Gang, og enhver, der var i det Tilfælde, kunde være sikker paa at finde en varm Deltagelse og et frakigt Venkab hos dem.

Næste Middag, da de fleste af de andre Drengene allerede var i fuld Gang med deres Vej i Pridden, stod Kristian med irligt Ansigt og et umiskendeligt Udbrud af Virkeligt foran en Pimle saunsaet Brande nede paa Brandestaden.

„Ser du, Kristian!“ havde Falf sagt, idet han anviste ham den. „Naar du arbejder en Time hver Dag, enten Middag eller Aften, lige som du selv vil, saa kan du være færdig dermed, naar Ugen er forbi.“

„Jeg kan magelig længe en Slump endnu!“ havde Kristian erklæret, idet han betragtede Bunken med et Blif fuldt af Mod.

(Fortættelse.)